

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2021

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-5270-4

1. Basım: 2000 adet, Ocak 2022

Resimleyen: Çağla Yiğit

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Mehmet Erkurt, Ceylin Aksel

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.

ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 43087; Adres: Maltepe Mah.

Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Ay Tavşanı, Dedem ve Ben

KORAY AVCI ÇAKMAN

Resimleyen: Çağla Yiğit

KORAY AVCI ÇAKMAN

Kaplumbağa uykudayken, tavşan dağa küsmemişken, tilki henüz kurnazlığa alışmamış, yedi cüceler Kaf Dağı'na kaçmamışken karlı bir kış günü doğdum ben... Başucumda kitaplarla büyüdüm. Kitaplar en yakın arkadaşım oldu. Gün geldi beni düş dünyalarına uçurdular, gün geldi hüznümü unutturdular. Sonra ben de kitaplar yazdım, çocuklar düşlerle büyüsün, yüzleri gülsün diye...

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Bir Keloğlan Bir de Eşeği • Eşekliğini Unutan Eşek • Flamingo Günlüğü • Hoflipuf • Işığın Çocuğu Arel • Karga Beyaz ve Posbıyık Usta • Köye Yazar Geldi • Uyuyan Topaç

İçindekiler

Uzaylılar	7
Dostum Küçük Prens.....	15
Uzaylı Gördüm!	21
Sabırlı Hindistancevizi.....	27
Kayıp Çorap Gezegeni.....	33
Martı Kral	40
Büyükanne Uyuyor	47
İlginç Bir Öykü	56
Kırık Çıkık Bir Hikâye	62
Alo, Alo Tamtam!	67
Ay Tavşanı, Dedem ve Ben.....	74
Pi Günü	82

Uzaylılar

Babam kurulu bir saat gibidir. Akşam haberlerini hiç kaçırmaz. Tam vaktinde yerleşir koltuğuna... Bir fincan köpüklü kahve yapar kendine, bir bardak suyunu da alır yanına. Ne oda sıcaklığındadır, ne soğuk; şöyle serininden, tam kıvamındadır suyu.

Haber spikerinin donuk yüz ifadesine inat, babamın suratı şekilden şekle girer ekranın karşısına geçtiğinde. Kâh kaşları çatılır kâh alnındaki çizgiler iyice derinleşir. Bazen somurtur, bazen gözleri kısılır. Az da olsa gülümser, çoğunlukla şaşırır. Bir şeyler kafasını karıştırdı mı, illaki kaşınır. Onu izleyen biri, haberin konusunu üç aşağı beş yukarı tahmin eder.

Haber vakti! Televizyonu açar açmaz babamın suratı hemen asılıverdi. Ben, ‘Ne çabuk akşam oldu,’ diye düşünürken, haber spikeri söze girdi.

“İyi akşamlar sayın seyirciler! Falanca mahallede yaşayan Şevki Filanca, mahallenin köpeğiyle kavga etti. Köpeğin sürekli havlamasından şikâyet eden Şevki Filanca, bu durumdan duyduğu rahatsızlığı kameralarımıza uzun uzun anlattı. ‘Köpek dediğin sürekli havlar mıymış canım! Hav hav hav... Başım da, içim de şişti,’ diyen Şevki Filanca, o öfkeyle bir de uzun hava söyledi sayın seyirciler.”

Ben tam uzun havayı duymamayı dilerken, salon tiz bir sesle çınladı.

Oooyyy oyyy!

Bak yine havlamaya başladı amaaan...

Yerimde duramam duramam,

Hav hav hav... Nedir dertleri?

Hiç mi bitmez şikâyetleri?

Şhirden götürün bu köpekleri,

Şehir insanların evi, evi aman,

Aman dostlar aman...

Hav hav hav amaaan...

N’olur sus, aman! Bizim sokaktaki yaşlı Korsan geldi aklıma. Şevki Filanca’ya öyle bir sinirlendim ki! Köpekler koro olup hep bir ağızdan havlasa, şu Filanca’nın uzun havası bir daha duyulmasa...

“Sayın seyirciler, sıradaki haberimiz Tayakınlar’dan. Tayakınlar’da düzenlenen İncir Çekirdeğini Doldurmayan Sıkıntılar Semineri’ne katılanlar çok rahatladıkları-

ni, artık hayata bambaşka gözlerle bakmaya başladıklarını ifade ettiler. Katılımcılar seminerin hemen ardından yedikleri incirlerin, üzerlerindeki negatif enerjiyi alıp götürdüğünü söylediler. Yetkililerse gördükleri yoğun ilgiden memnun olduklarını, çok yakında Tayakınlar ilçesinde Portakal Kabuğuna Sığan Düşler Atölyesi gerçekleştireceklerini duyurdular.”

Haber değişince babamın yüz ifadesi de değişmiş, şaşkınlıktan kaşları havaya dikilivermişti.

“Baba, uzaylılar var mı?”

Babam alışkındır benim böyle pat diye sorduğum sonu gelmez sorularıma. Gözucuyla şöyle bir baktı bana.

“Yok uzaylı muzaylı. Olsaydı gelirlerdi,” dedi hiç istifini bozmadan. Ardından yine televizyona döndü, hüpleti-verdi kahvenin son köpüğünü.

Spiker, tam ortasından şırl şırl bir ırmağın geçtiği Mışmuş köyünden söz ediyordu şimdi de. Irmağın ötesindekilerle berisindekiler birbirine girmiş. Ötesindekiler, “*Bu ırmak bizim, ırmaktaki balıklar da,*” deyince, berisindekiler buna çok kızıp, “*İrmak da, balıklar da, hatta ırmağın tepesindeki bulutlar da bize atalarımızdan miras kaldı,*” diye karşı çıkmışlar. “*Bu suda onların bir yudum hakları yok. Çok oldular artık çok,*” diye bağırmiş ötesindekiler. İki taraf sonunda ırmağın o kıyısından bu kıyısına kavgaya tutuşmuşlar.

Spiker sanki robottu. Yüz ifadesini de, ses tonunu da değiştirmeden haberden habere geçiyordu.

“*Üzüm Üzüm İki Gözüm Şirketi'nin ürettiği sirkeler yüzümüzü güldürdü sayın seyirciler. Şirket, ta uzaklar-*

daki bir ülkede katıldığı yarışmada Yılın Sirkesi Ödülü'nü kazandı. Şirketin en yetkilisi Yetkin Bilmiş, ödül töreninde, 'Kimsenin yüzü sirke satmasın. En kaliteli sirkeyi mağazalarımızda biz satarız,' şeklinde bir konuşma yaptı. Sayın Bilmiş'in bu sözlerine Çinlilerin çok gülmesi, Japonların ise tepkisiz kalması dikkatlerden kaçmadı."

Kahve çoktan bitmiş, babam bardağın dibinde kalan bir yudum suyu da kafasına dikivermişti.

"Sevgili seyirciler, Ebelek kentinde yaşayan Ebelek- liler etraftı saran bina yığınlarından, bitip tükenmek bilmeyen inşaatlardan şikâyetçiler. 'Çocuklarımız gökyüzüne hasret,' diyen Ebelekli kentsel dönüşüm kapsamında mevcut binalarının yükseltilmesi talebinde bulundular. Göğe doğru uzayarak gökyüzünü göreceklerini ümit eden Ebelek sakinleri muhabirin, 'Siz yalnızca yatay inşaatla mı karşısınız? Dikey inşaat sizi rahatsız etmiyor mu?' sorusuna, 'Ebelek gübelek,' şeklinde yanıt verdiler."

Babamın yüzü allak bullak olmuştu. Bu kez içinden geçenleri tahmin etmek zordu. Benimse aynı soru kafamı kurcalayıp duruyordu. Dedeme döndüm:

"Dede, uzaylılar var mıdır?"

Dedemin sesi düşünceliydi. "Varsa da gelmezler be çocuğum buraya... Belki de gelip döndüler geriye."

"Anne, uzaylı var mıdır?"

"Uzayı muzayı bırak da ödevini yap sen," dedi annem.

"Ama ben astronot olmak istiyorum."

"Öyle oturduğun yerden astronot olunmaz. Onun için çok ders çalışman lazım."

Uzaya gitmenin yolu çarpım tablosunu ezberlemekten, cümleyi öğelerine ayırmaktan mı geçiyor? Uzaylılar da okula gidiyor mudur?

“A... abla! Suratına ne oldu öyle yemyeşil! U... Uzaylı gibi.”

“Ne uzaylısı akıllım, çağın en büyük buluşu bu! Salatalık maskesi, gençlik iksiri...”

“Abla, peki sence uzaylılar var mı?”

“Bence Grup Hıçkırık’takiler uzaylı,” dedi ablam coşkuyla. “O yüzden bu kadar mükemmeller.”

Grup Hıçkırık mı! Yooo uzaylılar onlar kadar gürültücü olamaz. Ne söyledikleri de hiç anlaşılıyor. Birinin dişleri pembe, bir diğerinin kirpikleri mor... Acaba? Yok canım, daha neler!

Anneannemin elinde tam beş şiş... Örümcekleri kıskandırır bir hızla hiç durmadan, duraksamadan, bıkmadan, usanmadan onca şişle çorap örüyor. Anlaşıldı, bu kış sıcacık geçecek. Bir uzaylı çıkıp gelse, anneannem iki arada bir derede onun üzerindeki kıyafetin motifini çıkarıverir. Diyelim ki uzaylı filmlerdeki gibi biri... Üzerinde ne süveteri var, ne de kazağı. O zaman da oturur ona kıyafet örer benim çalışkan anneannem. Şapkalı, kazaklı, bereli gönderir onu gezegenine.

“Ama hanımefendi, ben Venüs’te yaşıyorum. Orada sıcaklık 177 derece...”

“Olsun, sen bunları giy evladım. Sıcaktan bir şeycik olmaz.”

“Ama bu... beni kaşındırıyor.”

“İlk başta olur öyle ama sonra alışırısın evladım. Ren-

gini mi beğenmedin yoksa? Dur bir de morunu öreyim sana.”

“Hanımefendi, az sonra uzay gemim kalkacak benim. Geç kalıyorum.”

“Aaa... Uzay gemisine de bir perde örmeden hayatta bırakmam. Raflarınız var mı çocuğum geminizde? Raflara da dantel öreyim.”

Sanırım böyle sohbet ederlerdi benim tonton anne-annemle uzaylı.

Abim test kitaplarının arasına gömülmüştü yine... Göz altları morarmış, rengi sanki biraz atmıştı.

“Abi, ne dersin, uzaylılar var mı?”

Abim spiker gibi konuşuyordu. Ne bir duygu vardı söylediklerinde, ne bir heyecan.

“Bunu öğrenebilmemiz için bilim insanlarına göre en az on milyon yıldızı yakından tanıyabilecek teknolojik altyapıya sahip olmamız gerekiyor. Uzayda yaşam olup olmadığını incelemeye başlamamız Galilei'nin yeni teleskobunun 17. yüzyılın başlarında gökyüzünün en uzak noktalarına bakmamızı sağlamasıyla başladı...”

“Tamam, tamam anladım.”

Belgesel kanalı gibiydi abim. Sahi bunca şeyi ezberlemeyi nasıl başarmıştı?

Haberler bitti, yarışma programı başladı. Önceden hazırlanmış bir parkurda maymun taklidi yaparken şarkı söyleyebilen, şarkı söylerken koşabilen, engelleri atlayan kazanacakmış. Ooo, o da bir şey mi! Bizim sınıftaki Ömer hafta sonu piyano kursundan çıkıp paten kayarak tenis oynamaya gidiyor, oradan da ver elini matematik

kursu. Ben de fena sayılmam aslında... Yüzme kursunda kulaç atarken problem çözebiliyor, keman kursundan çıkıp soluksuz ödev yapabiliyorum.

Babam seslendi.

“Çocuklar, yarın okul var. Yatma vakti!”

Dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim ve aynaya baktım.

“U... Uzay... Uzaylı!”

Dostum Küçük Prens

Offf! Ne sıkıcı bir hayatım var benim! Niye baykuşun teki bir mektup getirip Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na davet etmiyor ki beni?

Ejderhaların hepsi eğitildi mi ayrıca? Hıçkıldık ve arkadaşlarının yardımı ihtiyacı yok mu? Biri gelse tıklatsa penceremi, birlikte Vikinglerin diyarına uçsak ne güzel olur.

Ya Beyaz Tavşan, niçin artık geç kalmıyor Kupa Kraliçesi'nin çay partisine? Zıplayarak geçse bizim sokaktan, arasak birlikte tavşan deliğini...

Kahramanların bana ayıracak vakti yoksa, boş ver-

dim tüm bunları, sıradan bir gizemli geçit bulup mace-
ranın tam ortasına dalsam da olur.

Ama nerede! Her gün bu sokaktan geçerek gidiyorum
okula. Gördüğüm manzara hep aynı. Sokağımızın köpe-
ği Korsan bile sürekli aynı köşede kıvrılıp uyuyor. Biraz-
dan ben yanından geçerken gözlerini yavaşça aralayıp
şöyle bir bakacak bana. Sonra kaldığı yerden devam
edecek belki de bol kemikli rüyasına...

İşte baktı bile! Bingo!

Kedilerin kimi çöp konteynerinin içini eşeliyordur
şimdi, kimi de dışını. Bunu da bildim. Bingo!

Çöp konteyneri hep ağzına kadar dolu... Bu hâliyle
obur bir canavarı andırıyor. Keşke ben yanından geçerk-
en fantastik bir yaratığa dönüşürse!

Sokaktaki insanların yüz ifadeleri ne kadar da birbiri-
ne benziyor. Her şey bu kadar sıradan olmak zorunda mı?

“Haaa ha hapşuuu!”

“Çok yaşa...”

O da kim! Yanımda altın saçlı bir oğlan çocuğu duru-
yor! Ne sırtında okul çantası var, ne de üstünde okul kıya-
fetleri. Kıyafet demişken, bir tuhaf giyinmiş hakikaten.

“Sen de gör. Ama kimsin sen?” diye sordum merakla.

“Küçük Prens'im, çantadaki kitaptan çıktım.”

Geriye doğru bir adım attım. Gözlerim fal taşı gibi
açılmıştı.

“Kitaptan mı çıktın? Çantamdaki kitaptan hem de...”

“E kitabın içinde canım sıkılıyordu. Senin de kitabı
alıp okuyacağın, maceralarıma ortak olacağın yoktu. İyi-
si mi ben gideyim şunun yanına, dedim.”